

ДЖОДЖО МОЙС КОЛЕДЕН СПИСЪК

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

Розова фритилария. Само майката на Дейвид можеше да настоява за парфюм, за който никой не бе и чувал. Криси бе обиколила целия „Уест енд“ и във всеки голям магазин ѝ бяха казали: „О, не. Не го продаваме. Опитайте в...“.

Докато си проправяше път в тълпата, започна да се чуди дали Даяна не беше го направила нарочно. Само за да може на Коледа да каже с въздишка: „О! Дейвид ми беше казал, че ще ми вземете парфюм. Но... все пак... и това е хубаво.“ Криси нямаше да ѝ достави това удоволствие. Тътреше се по улица „Оксфорд“, избягваше изтормозени на вид пазаруващи хора, натоварени с лъскави торби, вмъкваше се в магазините, докато обувките не протриха краката ѝ, а от ушите ѝ не започна да извира „Джингъл белс“ в неспирна електронна версия. Някой ден, мислеше си тя, непременно щеше да запомни, че двайсет и трети не е време за пазаруване в последния момент.

В „Селфриджис“ поредната асистент-продавачка само вдигна рамене и я погледна безизразно. Криси се уплаши, че ще се разплаче. Навън бе започнало да вали. Усещаше тежестта на торбите с покупки да тегли раменете ѝ надолу и направи нещо, което никога не бе правила. Влезе в един от лъскавите барове и си поръча голяма чаша вино. Изпи го бързо, с леко предизвикателство в погледа, а после остави голям бакшиш, сякаш беше от жените, които непрекъснато го правят.

— Добре — каза тя, докато излизаше през вратата. — Един последен опит.

И тогава го видя — рядка гледка на влажната лондонска улица: такси със зелена светлинка. Тя се хвърли от тротоара към него и таксито зави към нея.

— Хм... „Либърти“, струва ми се. — Тя метна торбите си на задната седалка и с облекчение се отпусна до тях. Никога не се бе возила на задната седалка на лондонско такси, без да изпита беглото усещане, че се е спасила от нещо.

— Струва ви се?

— Трябва ми точно определен парфюм. За свекърва ми. „Либърти“ е последната ми надежда.

Можеше да види развеселените му очи в огледалото и късо подстриганата коса на тила му.

— Съпругът ви не може ли да помогне?

— Той не се занимава с пазаруване.

Шофьорът повдигна вежда. Нямаше по-красноречив жест от тази повдигната вежда. А после телефонът ѝ издаде кратък сигнал: *Взе ли долари за пътуването ми до Ню Йорк?* Беше се наложило да се върне чак до вкъщи, за да си вземе паспорта, иначе в банката не ѝ позволяваха да обмени лири за долари. Именно затова сега закъсняваше. „Да“, написа тя. Изчака за момент, но той не отговори.

— А вие купувате ли подаръци? — попита тя шофьора.

— Да. Много обичам. Макар че тази година дъщеря ми се върна да живее у нас, защото има бебе, и затова... внимаваме повече с разходите.

— Сама ли е? — Виното я бе направило словоохотлива. Това бе една от причините, поради които Дейвид не одобряваше тя да пие алкохол.

— Да. Имаше приятел, малко по-възрастен, но той казваше, че не иска деца. Тя забременя и се оказа, че е бил напълно сериозен. Малко сме натясно, а и парите не стигат съвсем, но... — Тя долавяше усмивката в гласа му. — Много е хубаво.

Не искам деца, беше ѝ казал Дейвид от самото начало. *Никога не съм искал*. Тя бе чула думите му като през заглушител. Дълбоко в себе си винаги бе предполагала, че той просто ще си промени мнението някой ден.

— Щастливка. Задето има вас.

— Вие имате ли деца?

— Не — каза тя. — Нямам.

Таксито търпеливо чакаше в задръстената, мокра улица. Отстрани, откъм витрината на някакъв магазин звучеше с оглушителна сила „Джингъл белс“. Шофьорът вдигна поглед.

— Очаквате ли Коледа с нетърпение?

— Всъщност не. Свекърва ми не ме харесва особено. А ще остане при нас цели десет дни. Заедно с другия си син, който само пухти и държи дистанционното в джоба на панталона си. Вероятно ще остана скрита в кухнята през повечето време.

— Не звучи много забавно.

— Съжалявам. Аз съм мрънкало. Всъщност изпих голяма чаша бяло вино. Което означава, че говоря каквото мисля.

— Значи, обикновено не го правите, така ли? Не казвате онова, което мислите?

— Никога. Така е по-безопасно. — Опита се да завоалира думите си с ведро усмивка, но последва кратка и неловка тишина. „Овладей се“, смъмри тя себе си.

— Имам предложение — каза шофьорът. — Жена ми има приятелка, която работи в „Либърти“. Ще звънна у дома. Как се казва този парфюм?

Нямаше как да не подслуша разговора. Докато говореше пред телефона, гласът му стана тих, някак интимен. Преди да затвори, той се засмя на някаква споделена шега. Двамата с Дейвид нямаха свои шеги. Тази мисъл я натъжи повече от всичко.

— Забрави за „Либърти“. Тя каза да идем в малък парфюмериен магазин зад „Ковънт Гардън“. Искаш ли да пробваме?

Тя се наведе напред.

— О, да, моля!

— Знаеше кой е парфюмът. Каза, че е много хубав. И скъп. — Той се усмихна заговорнически.

— Да. Напълно в стила на Даяна.

— Е, сега поне ще натрупаш червени точки, нали? Дръж се здраво — ще направя обратен завой.

Той зави рязко на улицата и тя се засмя, когато се озова в другия край на седалката. Той се ухили.

— Много обичам да го правя. Някой ден ще ме хванат.

— Харесваш ли работата си? — попита тя, докато се изправяше на седалката.

— Много. Клиентите ми обикновено са приятни... Аз не спирам на всеки, да знаеш. Само на хора, които изглеждат свестни.

— Значи, изглеждам сваятна? — Тя продължаваше да се смее.

— Изглеждаше тревожна. Мразя да виждам разтревожени жени.

Тя веднага разбра какво има предвид. Изражението, което сякаш бе пуснало корени в лицето ѝ през последните няколко години: смръщени вежди, стиснати устни. *Кога се превърнах в тази жена?* — помисли си тя. — *Когато шефът ми напусна и Безмилостният Минг зае поста му. Когато съпругът ми започна да прекарва всяка вечер*

пред лаптопа в разговори с хора, които не познавам. Когато спрях да се оглеждам във витрините на магазините.

— Обидихте.

— Не... Просто ми се ще да не бях. Тревожна. Преди не бях такава.

— Може би ти трябва почивка.

— О, не. Напоследък трябва да водим с нас и майка му. Кое то не е голяма почивка. Но пък той пътува много често в командировки до прекрасни места.

Шофьорът вдигна ръка за поздрав на друг шофьор на такси.

— А къде би отишла? Ако можеше да идеш, където си пожелаеш?

Тя се замисли.

— Най-добрата ми приятелка, Мойра, живее в Барселона. Има собствен ресторант в самия център. Тя е страхотен майстор-готвач. Мисля, че бих отишла там. Не съм я виждала от години. Пишем си имейли, но не е същото. О, извинявай. Телефонът.

Тя порови в чантата и се вгледа в светналия екран.

Да не забравиш сиренето „Стилтън“, което мама харесва, от онзи специален магазин.

Тя посърна. Напълно бе забравила.

— Наред ли е всичко? — попита след малко шофьорът.

— Забравих сиренето. Трябваше да ида до един магазин в „Мерилбоун“. — Не можа да прикрие отчаянието в гласа си.

— Чак там ли? За сирене?

— Тя харесва единствено този вид „Стилтън“.

— По дяволите. Явно не е лесен човек — отбеляза той. — Искаш ли да обърна? Трафикът не е от най-приятните.

Тя въздъхна. Събра торбите си.

— Не. По-добре да хвана метрото. Сигурно вече съм надхвърлила бюджета си за такси. Може ли да спреш?

Очите му срещнаха нейните.

— Не. Виж какво, ще изключа брояча. — И го направи.

— Не може така!

— Вече е сторено. Правя го веднъж годишно. Всяка година. Ти си късметлийката тази година. Ето какво ще направим — ще идем за парфюма, после ще минем покрай магазина за сирене и след това ще те оставя на гарата. Малък коледен подарък... о, недей сега... само се опитвах да върна усмивката на това лице.

Нещо странно се бе случило. Очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Извинявай — каза тя, бършейки лице. — Не знам какво ми става.

Той се усмихна окуражително. От което само отново ѝ се доплака.

— Ще намерим първо парфюма. Така ще се почувстваш по-добре.

Беше прав за трафика. Седяха на място в дълги опашки, понякога бързо минаваха по странични улички. Целият Лондон изглеждаше сив, мокър и навъсен. Тя се чувстваше късметлийка, леко встрани от неприятната атмосфера навън. Той говореше за жена си, за това, че обича да става призори с бебето, за да може дъщеря му да си поспи, и как са само двамата с мъничето в ръцете му, загледано в него. Когато замлъкна, тя почти бе забравила защо са спрели.

— Ще чакам тук. Остави си чантите — каза той.

Парфюмерийният магазин беше истинско убежище, ухаещо прелестно.

— „Розова фритилария“ — каза тя, като си мислеше, докато разчиташе почерка на съпруга си, че е грехота този деликатен аромат да отиде при такава мрачна и проклета жена.

— Опасявам се, че флаконът от петдесет милилитра е свършил — каза продавачката, докато се пресягаше към щанда зад нея. — Остана само този от сто милилитра. И е парфюм, а не тоалетна вода. Искате ли го?

Това беше двойно по-скъпо от предвиденото от нея. Но мисълта за изражението на Даяна... *О!* — щеше да възкликне тя, докато ъгълчетата на устните ѝ се извиват надолу към брадичката. — *Взела си евтиния вариант! Няма нищо. Сигурна съм, че става за всеки ден...*

— Чудесно — каза Криси. Щеше да се тревожи за сметката през януари. Продавачката го уви в шест пласта розова хартия.

— Взех го! — обяви Криси, докато се качваше отново в таксито.
— Взех проклетия парфюм.

— Видя ли! — Каза го така, сякаш бе постигнала нещо велико.
— Добре. Към „Мерилбоун“.

Двамата си приказваха свободно, като тя се бе навела напред към преградата между седалките. Каза му за паспорта и за доларите, при което той поклати глава. Разказа му колко е обичала работата си, преди да се появи новият началник, за когото тя явно не можеше да свърши нищо както трябва. Не каза почти нищо за Дейвид, понеже се чувстваше неловко. Но искаше да му разкаже. Да сподели с някого колко бе самотна. Как ѝ се струваше, че пропуска нещо: работата му до късно нощем, командировките. Колко глупава и уморена, и стара се чувстваше.

Пристигнаха пред магазина за сирене. През витрината се виждаше дългата опашка вътре, но шофьорът явно нямаше нищо против. Поздрави я ентусиазирано, когато най-сетне се появи с тежката, миризлива пита.

— Готова си! — каза той, доволен, и тя също се развесели.

И тогава телефонът ѝ издаде тих звук:

Помолих те специално да вземеш коледен пудинг от „Уейтроуз“. Ти си купила такъв от „Маркс енд Спенсър“. Наложих се аз сам да ида до „Уейтроуз“, понеже се бавиш ужасно, но вече бяха свършили. Нямам представа какво ще правим сега.

Сякаш някой я бе блъснал в гърдите и я бе оставил без въздух. Изведнъж си представи как четиримата седят около масата и чу как Дейвид специално се извинява пред роднините си заради „грешния“ коледен пудинг. И нещо в нея се пречупи.

— Не мога да го направя — каза тя.

— Какво не можеш да направиш?

— Коледа. Не мога да седна с това сирене и с грешния коледен пудинг, и... с тях. Аз просто... не мога.

Той спря. Криси се загледа в торбите си.

— Какво правя аз? Ти казваш, че нямаш нищо, но имаш семейство, което обожаваш. Аз имам скъпо сирене „Стилтън“ и трима души, които дори не ме харесват особено.

Той се извърна на седалката си. Беше по-млад, отколкото си бе помислила.

— И какво те задържа?

— Омъжена съм!

— Доколкото съм осведомен, това е споразумение, а не доживотна присъда. Защо не идеш при приятелката си? Тя ще се зарадва ли да те види?

— Много. Даже и съпругът ѝ ще се радва. Непрекъснато ме канят на гости. Те са... те са... весели хора.

Той повдигна вежди. Край очите му имаше бръчици от смях.

— Аз не мога просто... да тръгна.

— Паспортът ти е в чантата. Сама го каза.

Нещо сякаш бе пламнало в стомаха ѝ като горящо бренди върху коледния пудинг.

— Мога да те оставя на „Кингс Крос“. Качваш се на влака от „Пикадили“ до „Хийтроу“, хващаш самолета. Сериозно. Животът е кратък. Твърде кратък, за да изглеждаш толкова тревожна.

Тя се замисли за Коледа без неодобрението на Даяна. За недружелюбно извърнатия гръб на мъжа си, за звучното му хъркане след твърде много бордо.

— Той никога няма да ми прости. Това ще бъде краят на брака ми.

Шофьорът се ухили.

— Е, това вече би било истинска трагедия, нали? Двамата се гледаха изпитателно.

— Направи го — внезапно каза тя.

— Дръж се здраво. — Гумите изсвистяха отново и той направи втория си обратен завой за деня.

През целия път обратно по задните улички сърцето ѝ биеше оглушително. Не можеше да сдържи изблиците на смях, който я напушваше често. Отговорът на Мойра беше светкавичен и недвусмислен: „ДА!! ИДВАЙ!!!“. Криси си представи лицето на началника си, докато се мръщи на часовника си, когато тя не се появи на работа след коледните почивни дни. Представи си и възмутеното и

невярващо изражение на Даяна. После се замисли за Барселона и за мечешките прегръдки на съпруга на Мойра, за изненадания им смях и за огромната маса, пълна с приятели, която бяха подготвили за коледния обяд. И ето че се озоваха на гара „Кингс Крос“. И шофьорът вече натискаше спирачки.

— Наистина ли ще го направиш?

— Наистина. Благодаря ти...

— Рей — каза той. Пресегна се през преградата и стисна ръката й.

— Криси — каза тя. Вдигна торбите с покупки от седалката. — О! Всички тези неща... — Внезапно вдигна глава. — Вземи ги, дай парфюма на жена си. И талоните за подаръци. За дъщеря ти.

— Няма нужда да...

— Моля те. Така ще ме зарадваш.

Той се поколеба, после взе чантите, поклащайки глава.

— Благодаря. Тя много ще го хареса.

— Предполагам, че едва ли искаш и този „Стилтън“?

Той се намръщи.

— Не мога да го понасям.

— Нито пък аз.

И двамата се разсмяха.

— Чувствам се... малко луда, Рей.

— Мисля, че това се нарича *коледен дух* — отвърна той. — Просто го следвай.

Тя се затича към тълпите на гарата с леки стъпки, като на момиче. После спря, тържествено изхвърли сиренето в един кош и вдигна очи — тъкмо навреме, за да го види как вдига ръка за поздрав. Докато се провираше между хората към билетните гишета, а той бавно потегляше в натоварения предпразничен трафик, и двамата продължаваха да се смеят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.